

Pleziertochtje

Als een zoutzak zit mijn vader in zijn stoel. De handen krampachtig om zijn stuur geklemd. Zijn neus bijna tegen de voorruit aangeplakt. Het hoofd diep verzonken tussen de schouders. Het is niet koud. Toch is vader gezellig ingepakt in een dikke parka. Zijn rits zit tot ver over zijn neus dicht. De gordel voorkomt dat hij met zijn knieën op de koppeling en het gaspedaal rust. Met een strakke blik staart hij in het oneindige.

Mijn moeder stapt in met een zak broodjes met kaas, die zichtbaar in ademnood verkeren, minipakjes lauwe jus d'orange en de kruiswoordpuzzel uit de krant. Moeder controleert of er in het handschoenenvakje een kaart ligt.

Elke keer als deze handeling wordt verricht, kijk ik in de spiegel en zie de zenuwtrek van mijn vader. Hij maakt een snelle knipoog zonder zijn oog helemaal te sluiten. Vader draait de sleutel van het slot om. Ik vang de woorden, 'ik wou dat ik dood was,' op. Vervolgens start hij de auto. We gaan op reis.

Het eerste uur van de reis is er meestal niets aan de hand. De weg is dan nog bekend terrein voor mijn vader. Later verandert dat bekend, in, 'komt mij bekend voor'. Zeven keer wordt dezelfde rotonde genomen. Mijn vader zucht enkele keren zeer diep.

Mijn moeder vraagt op een sarcastisch toontje: ‘Zal ik alvast de kaart pakken Jan?’ Al snel gevolgd door: ‘Wie heeft de kaart de vorige keer opgevouwen?’ Mijn moeder kijkt mijn vader doordringend aan. Hij geeft geen kik.

De onbewogen houding van mijn vader heeft iets comateus. De spanning is te snijden. Mijn moeder zegt: ‘Ik weet wat ik voor je verjaardag ga vragen Jan. Een stratenboek.’ ‘Een droom komt uit,’ mompelt mijn vader.

We arriveren in de gemeente waar we moeten zijn. Langzamer dan stapvoets rijden we door de woonwijk. Om nog meer aandacht van de bewoners te trekken, zigzagt mijn vader over de stoep.

Deze strategie is al eerder beoefend en succesvol gebleken. Mensen gaan voor de ramen staan kijken. Of ze komen naar buiten. Ik moet dan opletten of ik de familie herken.

Tijdens dit hele gebeuren hangt mijn moeder met een vuurrood hoofd uit het raam. Ter verdediging van het gedrag van mijn vader roept ze: ‘Hij heeft net te horen gekregen dat hij ongeneeslijk ziek is.’

Ik kijk en kijk maar zie geen familie. En dan, midden in de woonwijk, trapt mijn vader vol op de rem. Afwisselend met een gebalde linker- en dan weer een gebalde rechtervuist beukt hij op de toeter in.

Mijn vader draait de gordel vijf keer om zijn nek en laat zich van zijn stoel afglijden. Als mijn vader het even niet ziet zitten, kan hij enigszins driftig en wanhopig overkomen. Maar moeder en ik weten, dat zolang hij niet uit de asbak eet, er nog niet zoveel aan de hand is.

Uiteindelijk vinden we het huis van mijn oom en tante. Mijn moeder en ik stappen uit. Ze belt aan. Er wordt niet open gedaan. Met een onzekere tred loopt mijn moeder naar de auto. Ze brengt mijn vader de 'blijde boodschap'.

In een fractie van een seconde draait mijn vader het open raampje dicht. Hij geeft plankgas en verdwijnt als een stipje aan de horizon.

Ik voel in mijn binnenzak of ik de treinkaartjes voor mijn moeder en mij nog heb.

Krantenwijk

Ik behoor tot de helden, die ooit een krantenwijk onder hun hoede hadden. Tot de jongens en meiden, mannen en vrouwen, die een standbeeld verdienen.

Die, op papier, elke dag wat nieuws brengen. Zij die weer en wind trotseren. Om het voor u mogelijk te maken, de actualiteiten van de dag, tot u te nemen.

Op een dag zie ik, dat ik een nieuwe klant heb. Dhr. P. Pal. Op een dinsdag om 06:10 uur rijd ik naar het nieuwe adres. Het is een luxueuze villa met grote ramen, die doorlopen tot aan de grond.

Ik zet mijn fiets tegen een boom en pak een krant uit mijn tas. Ik vouw hem in de lengte doormidden en steek hem onder mijn arm. Ik loop een stenen trap op en stop de krant in de geborstelde brievenbus.

Dan glijdt uit het niets een zwartharig monster over het parket naar de voordeur. Speekselslierten vliegen alle kanten op. Hij springt tegen de ramen op. Ik sta, voor een moment, oog in oog met een gitzwarte bouwvier. Nou ja, ogen zie ik niet. Daar zitten verwilderde plukken haar voor.

De bouwier glijdt als een inktvlek naar beneden en springt, al blaffend, opnieuw tegen de ramen op. Van de schrik voel ik een steek.

Om mijzelf gerust te stellen, zeg ik tegen mijzelf dat het niet mijn hart maar mijn borst is, waar de steek vandaan komt.

Dit ritueel herhaalt zich zo een aantal dagen. Het beest is net een politicus. Het is een opportunist pur sang.

De ene keer komt hij van links en dan weer van rechts aanzeilen. Het maakt niet uit. Elke keer word ik onaangenaam verrast. Het slijm spreekt voor zich.

Net als de bouwier heeft de politicus een beperkt zicht. Blaffen zonder iets te zeggen, komt mij ook bekend voor. En altijd maar hogerop willen.

Ik heb een strategie bedacht om het monster uit te schakelen. Ik rol een krant op en steek hem door de brievenbus. Mijn 'woorden' leg ik in de mond van de bouwier. Nu voel *ik* mij een politicus.

Hij hapt direct en ik trek mijn 'woorden' terug.

Zo gaat de krant heen en weer tussen de borstels

van de brievenbus. Het monster zet als een
papierversnipperaar zijn tanden in de krant. Stukje bij
beetje dwarrelen de snippers op de grond.

Na twee dagen is het baasje van de bouvier het zat, dat
zijn krant een legpuzzel is. Het monster wordt
opgesloten. In alle rust doe ik de krant in de bus. Toch
blijft het niet lang rustig.

Naast de kranten moet ik een nog dringender
'boodschap' afleveren. Als een tuimelclown zit ik op
mijn zadel. In de verte doemt een bejaardenhuis op.

Oude mensen zijn lief, bij hen kan ik mijn leed wel
wegspoelen. Mijn leed omvat meerdere speelbeurten.

Bij de eerste, lieve vrouw krijg ik te horen: 'Scheer je
weg, lelijkerd.'

De tweede, lieve dame kijkt mij argwanend aan en zegt:
'Uit mijn ogen, mispunt!'

Ik klop aan bij een man, die op sympathieke wijze
vanachter zijn deur schreeuwt: 'Opdonderen, anders
bel ik de politie!'

In de ochtendstilte, voor de ingang van een bejaardenhuis, zit een jongeman met zijn broek op zijn enkels. Hij perst en perst.

Het lijkt alsof er iets knapt in zijn hoofd. Hardop zegt hij willekeurig een aantal zinnen. Gelukkig, hij kan nog praten.

De uitwerpselen van deze jongeman, kunnen de vergelijking met die van het Sleeswijker trekpaard, gemakkelijk doorstaan.

De man wordt niet verdacht van ‘wildpoepen’. Want wat op de stoep, voor de ingang van het bejaardenhuis ligt, kan nooit van menselijke oorsprong zijn.

Voor ons bezorgers geen lintje, medaille of enige andere vorm van waardering. Wij begeven ons tussen slecht weer, lekke banden, waakhonden, zwarte handen, te weinig verdiensten en oude, lieve mensen.

Oude, lieve mensen en louter warme herinneringen.